

ACTIE BIJ BECI

“100.000 VACATURES IN BRUSSEL... WAAR ZIJN ZE?”

TOESPRAAK VAN FLORENCE LEPOIVRE

WOENSDAG 4 FEBRUARI 2026

Maandag werden meer dan 4.500 Brusselaars uitgesloten van de werkloosheid en verliezen ze hun uitkering... en dus mogelijk hun hele inkomen.

En velen van hen hebben weinig kans om een baan te vinden: omdat ze te oud zijn, onvoldoende gekwalificeerd, onvoldoende ervaring hebben of simpelweg worden gediscrimineerd.

En dit is nog maar de eerste golf van uitsluitingen...

In de komende maanden dreigen in Brussel meer dan 44.000 uitgesloten werklozen richting OCMW te worden geduwd, in een precaire situatie en sociaal uitgesloten.

Deze beslissing van de Arizonaregering, op initiatief van MR en N-VA, is ideologisch, bruto en asociaal. Ze past in een offensief dat al meer dan twintig jaar tegen onze werkloosheidsverzekering wordt gevoerd: meer controles, een sterkere degressiviteit, beperking van de leeflonen...

Vandaag zet Arizona een beslissende stap in de ontmanteling van onze sociale zekerheid.

Dit is een politieke aanval op een fundamenteel verdedigingsmiddel voor alle werknemers. En het is ook een ernstige inbreuk op het principe van federale solidariteit waarop onze sociale zekerheid is gebaseerd.

Al maandenlang herhalen rechts en de bedrijven hetzelfde riedeltje: als mensen geen werk vinden, komt dat omdat ze niet genoeg zoeken, omdat de uitkeringen te genereus zijn, omdat ze ervoor hebben gekozen om "carrière te maken in de werkloosheid". Sommigen hebben het zelfs over "een einde maken aan Win For Life".

Deze stigmatisering van werkzoekenden getuigt van gebrek aan respect, en is gevaarlijk.

En vertel ons niet dat ons systeem te genereus is. De Belgische uitkeringen zijn lager dan in de buurlanden, en de toegangsvoorwaarden behoren tot de strengste van Europa.

En vertel ons ook niet dat deze hervorming werklozen weer aan het werk helpt.

Dat is niet waar.

Geen enkel serieus onderzoek heeft aangetoond dat sancties de tewerkstelling verhogen, noch dat werkloosheidsuitkeringen inactiviteit bevorderen.

Recent studiewerk van de KU Leuven en de UCLouvain toont daarentegen aan dat uitkeringen boven de armoedegrens mensen helpen om sneller een baan te vinden, omdat ze zich kunnen

bijscholen, verplaatsen en investeren in hun zoektocht naar werk, in plaats van alleen maar bezig te zijn met dagelijks overleven.

Zelfs de RVA zegt het luid en duidelijk: de uitkeringen in de tijd beperken doet de langdurige werkloosheid niet verdwijnen.

Werklozen zullen niet verdwijnen.

Ze zullen gewoon verarmen.

Zo is het: mensen uitsluiten van de werkloosheid creëert geen banen, wel armoede.

In werkelijkheid – en werkgevers weten dat maar al te goed – is deze maatregel niet bedoeld om de tewerkstelling te verhogen, de werkloosheid te verminderen of om te besparen.

Het doel is om alle werknemers onder druk te zetten, zodat ze elke job onder alle omstandigheden aannemen, terwijl de sociale zekerheid wordt afgebroken en de druk naar de OCMW's wordt verlegd.

Om die uitsluitingen aanvaardbaar te maken, herhalen ze dat er duizenden banen zijn, dat het volstaat de straat over te steken om een job te vinden.

De baas van BECI heeft het zelfs over 100.000 vacatures voor Brusselaars, die ze hebben opgespoord op basis van een nog niet afgewerkte AI-tool... 100.000 banen, toevallig ongeveer het aantal werkzoekenden dat bij Actiris staat ingeschreven.

Maar als we eens een kijkje nemen naar de officiële statistieken zien we dat Statbel spreekt van ongeveer 21.000 vacatures in Brussel, en dat Actiris momenteel ongeveer 43.000 vacatures in haar databank heeft.

Maar afgezien van deze polemiek gaat er achter de cijfers een zeer concrete realiteit schuil, namelijk mensen die wanhopig op zoek zijn naar een baan, maar er geen kunnen vinden omdat ze te oud, onvoldoende gekwalificeerd, niet goed genoeg dit of onvoldoende dat zouden zijn...

De realiteit is dat in Brussel meer dan de helft van de langdurig werklozen ouder is dan 50 jaar. En het percentage 50-plussers dat een baan vindt, bedraagt slechts 37 % en daalt nog verder na 55 jaar.

Maar de boom van de zware beroepen verhuult vooral het bos van het gebrek aan banen: er zijn meer dan 500.000 werkzoekenden in België, waarvan ongeveer 96.000 in Brussel.

Het echte probleem is niet dat mensen niet willen werken.

Het echte probleem is dat er te weinig jobs zijn. En vooral te weinig kwalitatieve jobs.

Want als bedrijven echt een tekort aan arbeidskrachten zouden hebben, als er overal een tekort zou zijn, zouden de lonen moeten stijgen. De arbeidsomstandigheden zouden moeten verbeteren.

Maar dit gebeurt niet.

Tussen 2009 en 2019 was 65 % van de gecreëerde banen precair: opgelegd deeltijdwerk, tijdelijke contracten, uitzendwerk, atypische statuten. In Brussel werkt een groot deel van de jongeren met tijdelijke of onzekere contracten.

Al jarenlang worden werklozen met allerlei verantwoordelijkheden opgezadeld. Het wordt tijd dat werkgevers hun verantwoordelijkheid nemen!

Als ze vacatures hebben, moeten ze die doorgeven aan Actiris.

Dat zij zich ertoe verbinden niet langer te discrimineren.

Als ze werknemers willen aantrekken, moeten ze de lonen en arbeidsomstandigheden verbeteren en investeren in opleiding.

Vandaag steken we hier bij BECI de cv's van de Brusselse werkzoekenden in hun brievenbus.

Om hen iets eenvoudigs te zeggen:

Zij willen werken.

Waar zijn die jobs?

Florence Lepoivre, algemeen secretaris ABVV-Brussel